

PIANODUO BETH & FLO

Om met klassieke composities grappen te maken en het dorpstoneel-niveau te overstijgen moet men stevig in de muzikale schoenen staan. Dat deden de twee jonge pianisten Elsbet Remijn en Claudette Verhulst, die enkele jaren geleden op het Haagse Conservatorium hun duo formeerden. In een speelse show “Beth & Flo” verbinden zij komische theaterscenes met serieuze quatre-mains-muziek. Hun sterkste troef is hun technisch en muzikaal vakmanschap, het fundament naast capriolen met zang en beweging. Zij musicerden eensgezind, mooi en warm van samenklank. Vloeiend en natuurlijk klonken o.a. een aantal Walsen en Hongaarse Dansen van Brahms. Jammer vond ik dat ze de prachtige tweede dans onderbraken om een gezongen liefdesliedje in te voegen. Juist hun fraaie spanningsboog werd hierdoor volledig verstoord. Hun gesproken teksten, die een soort onbevengden kinderlijkheid ademden, zouden zij met meer raffinement kunnen kruiden. Niet stijlvol vond ik dat de klavierspeler in de bomvolle zaal een toehoorder met een baard aanwezig als de “Geldropse Brahms” om hem vervolgens te bewieroken. Een compliment voor de onverwacht tot componist gebombardeerde persoon: hij reageerde lachend. IJzersterk bleek de acrobatiek aan de vleugel, een ritmisch stuk van Naeff speelden de pianistes staand aan het toetsenbord. Als lenige katten wisselden zij stuivertje van links naar rechts in werk van Rosenblatt, knap. Humoristisch hoe in de Carnaval des Animaux van Saint-Saëns een springende kangeroe op de pianokruk werd geïmiteerd. Ook hier ging de muziek kreukloos door. De Beth & Flo-voorstelling zou heel geschikt zijn voor educatieve doelen om een jong publiek te winnen voor de pianoliteratuur. Liefst dan wel zonder een Brahms-baard.

Gehoord 13 januari, Kasteel Geldrop

Cornélie Hoendervanger

Jenny Audring fotocredit

NIKOLAI LUGANSKY

Het programma van Nikolai Lugansky's recital bestond niet alleen muzikaal maar ook wereldbeschouwelijk gezien uit contrasten. Om te zeggen dat er spreekwoordelijk 'licht en donker' hier bij elkaar werden gebracht, zou wellicht te stellig zijn geweest. Maar met uiterst gevarieerde gradaties van klankkleuren, ongrijpbare indrukken en gevoelsreflecties, vormde het programma een opmerkelijk toonbeeld van diversiteit in muzikale werelden van Rusland en Frankrijk aan het begin van de vorige eeuw. De verfijnde wereld van Debussy bij Lugansky was betoverend subliem, adembenemend en vol lichte schaduwen, doorzichtige lucht en stralend licht. Jammer dat de componist zelf zo tegen het woord 'impressionisme' ten opzichte van zijn muziek was gekant, want impressionistisch waren zijn Suite bergamasque, L'isle joyeuse en het tweede boek van Images wel degelijk. Na de pauze dompelde de Russische pianist het publiek onder in de muziek van de twee tijdgenoten en goede bekenden van elkaar – Aleksandr Skrjabin en Sergej Rachmaninov. Niets leek zo van elkaar verwijderd dan de geagiteerde ongeremdheid van Skrjabin's Derde Pianoconcert en de overpeinzende, nooit overdreven opgewonden Preludes van Rachmaninov. In beide werelden voelde Lugansky zich volkomen thuis. Veel indruk maakte het derde deel Andante, dat zonder onderbreking in de enerverende finale overging. Na een dergelijke energie-uitbarsting voelde Lugansky's Rachmaninov als een verademing. Met de aangrijpende en diepdoorleefde Preludes bewees Lugansky nog een keer wat een bijzondere Rachmaninov-vertolker hij is.

Gehoord 19 december 2018 Muziekgebouw aan 't IJ, Amsterdam.

Festival Winteravonden aan de Amstel.

Olga de Kort

Beth & Flo